

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 104/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ladislava Schlossera, B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Co 213/04 z 29. septembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ladislava Schlossera o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2005 doručená sťažnosť Ing. Ladislava Schlossera, B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 213/04 z 29. septembra 2004.

Sťažovateľ vystupoval ako odporca v konaní o zrušenie práva spoločného nájmu družstevného bytu vedenom na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 51/02. Žaloba v tejto veci bola podaná Ing. M. S., bývalou manželkou sťažovateľa (ďalej len „žalobkyňa“).

Porušenie svojho uvedeného práva vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním podrobne opísanom skutkovom stave.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 51/02 z 10. marca 2004 zrušil vyššie uvedeným účastníkom konania právo spoločného nájmu k 3-izbovému družstevnému bytu na ulici... a zároveň určil, že byt bude ďalej užívať žalobkyňa ako výlučná nájomníčka a členka Stavebného bytového družstva Bratislava IV (ďalej len „stavebné bytové družstvo“). Okresný súd zaviazal sťažovateľa predmetný byt vypratať do 15 dní odo dňa zabezpečenia náhradného bytu žalobkyňou.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 213/04 z 29. septembra 2004 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok s tým, že sťažovateľovi uložil povinnosť byt vypratať do 45 dní od zabezpečenia náhradného bytu žalobkyňou.

K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom odvolacieho krajského súdu došlo podľa sťažovateľa tým, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nevykonal, nevyhodnotil dôkazy svedčiace v jeho prospech, najmä ten z nich, že v čase domnelého vzniku spoločného užívacieho práva k družstevnému bytu už nežil s manželkou v spoločnej domácnosti, lebo ich manželstvo bolo rozvrátené. Rozhodovanie súdu, keď si tento súd podľa neho vyberal jednostranne dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové závery, sťažovateľ považoval za svojvoľné a neprípustné.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na spravodlivé konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 213/04

z 29. septembra 2004, zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 213/04 z 29. septembra 2004 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, uložil krajskému súdu povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia právnej zástupkyňi sťažovateľa vo výške 6 312 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že jej predmetom je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na spravodlivý proces pri hodnotení dôkazov rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 10 Co 213/04 z 29. septembra 2004 v konaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 C 51/02 z 10. marca 2004.

Prvostupňovým rozsudkom zrušené právo spoločného nájmu družstevného bytu žalobkyne a sťažovateľa s jeho povinnosťou vypratať byt bolo napadnutým rozsudkom

krajského súdu potvrdené s tou zmenou, že sťažovateľovi bola uložená povinnosť byt vypratáť do 45 dní od zabezpečenia náhradného bytu žalobkyňou. Krajský súd tým napravil pochybenie prvostupňového súdu vo veci stanovenia lehoty na vypratanie bytu (tento ju sťažovateľovi stanovil len 15-dňovú), čím ju zosúladiť so znením Občianskeho zákonníka platnom po 1. septembri 2001.

Aktívna legitímácia niektorého z rozvedených manželov domáhať sa zrušenia práva spoločného nájmu družstevného bytu závisí od riešenia otázky, kedy bolo nadobudnuté právo na uzavretie zmluvy o nájme družstevného bytu a je daná len vtedy, ak toto právo bolo nadobudnuté za trvania manželstva (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 156/96).

V prejednávanej veci je zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, ktoré odvolací súd nespochybnil, zrejmé, že sťažovateľovi ako členovi stavebného bytového družstva toto družstvo pridělilo rozhodnutím z 21. marca 1991 do užívania 3-izbový družstevný byt, teda za trvania manželstva so žalobkyňou, uzavretého 30. septembra 1989. Uzavretím dohody o odovzdaní a prevzatí bytu z 28. mája 1991 vzniklo spoločné užívacie právo manželov, ktoré sa účinnosťou novely Občianskeho zákonníka, t. j. od 1. januára 1992, pretransformovalo na spoločný nájom družstevného bytu nezaniknuvší rozvodom manželstva. V súlade s § 175 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31. decembra 1991 s právom spoločného užívania vzniklo i spoločné členstvo manželov v družstve.

Zrušenie práva spoločného nájmu družstevného bytu po rozvode manželstva okresným súdom v prospech žalobkyne s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu odvolací krajský súd potvrdil, keď práve vzhľadom na ne (absencia dohody o ďalšom nájme bytu, zverenie dieťaťa do výchovy žalobkyni po rozvode) došiel k záveru, že spravodlivému vypořádaniu zodpovedá také riešenie, aby nájomcom ostala žalobkyňa.

Úlohou ústavného súdu nie je naprávať prípadné skutkové a právne omyly všeobecných súdov. V okolnostiach prípadu ústavný súd konštatuje, že uvedené rozhodnutie

krajského súdu potvrdzujúce sťažovateľovi len právo na bytovú náhradu, nie je zjavne svojvoľné. Krajský súd zhodnotil celkové okolnosti prípadu zrušenia spoločného nájmu na návrh žalobkyne rozumným spôsobom. Odôvodnenie rozsudku sp. zn. 10 Co 213/04 z 29. septembra 2004 predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo krajský súd vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah rozhodol. Z rozhodnutia krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa argumentáciou sťažovateľa (uvádzanou v ústavnej sťažnosti) v predmetnom konaní zaoberal a vysporiadal sa s ňou (najmä skutočnosťou opustenia spoločnej domácnosti žalobkyňou).

V tejto súvislosti ústavný súd už judikoval, že „Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie“ (I. ÚS 52/03).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z k nej priloženého napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvedených krajským súdom, a teda o porušení základného práva sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predloženého rozhodnutia krajského súdu, z právnych východísk a záverov, odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu namietaného porušenia základných práv. Z tohto dôvodu ústavný súd už nerozhodoval ani o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal zrušenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 213/04 z 29. septembra 2004, ako aj priznania trov právneho zastúpenia právnej zástupkyňi sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2005